

Carta 2026

Tu, què busques?

Moltes persones busquen un sentit a la seva vida. Cerquen alguna cosa més gran que les promeses fàcils que tan sovint envaeixen les nostres pantalles. És que els humans no han estat creats amb una veritable raó de ser? Què és el que ens permetrà de descobrir-la?

Quan intentem viure en la confiança de la fe, de vegades ens preguntem: què espera Déu de mi? Tenim tants desitjos. Quin camí puc recórrer amb Déu?

Durant l'any passat, hem rebut a Taizé la visita de joves vinguts d'Ucraïna, Palestina, el Líban, Nicaragua, Myanmar i altres llocs on la guerra i els conflictes fan estralls. La seva fe i la seva set d'una pau justa i duradora han estat per a nosaltres una font d'inspiració. També hem escoltat els testimonis de persones que treballen a Gaza o que hi tenen familiars. Veiem el dolor d'aquells que tenen éssers estimats retinguts com a ostatges, i sentim els crits d'aquells que cerquen la justícia sota règims opressors.

He passat també un temps amb els germans de la nostra comunitat de Taizé que viuen en petites fraternitats al Brasil i a Cuba. El Brasil encara està marcat per l'herència de l'esclavatge i per grans desigualtats. Tanmateix, hi ha persones que es neguen a abaixar els braços; lluiten per estar al costat dels més pobres. Penso especialment en una comunitat de la ciutat de Salvador, on persones sense sostre dormen a l'església i s'ajuden mútuament.

A Cuba, he vist un poble valent que s'enfronta amb enormes dificultats. He conegut una àvia que havia donat tots els seus estalvis perquè el seu net tingués el que necessitava per a la tornada a l'escola. La seva mare, com molts altres cubans, havia emigrat per buscar un futur millor.

En molts llocs, la gent es pregunta: com puc utilitzar la llibertat que m'ha estat donada per expressar solidaritat amb aquells que pateixen? Cerquen camins per concretar el seu desig d'estimar i de tenir cura dels altres, de donar sentit a la seva vida ajudant i servint.

El nostre món és ple de bellesa, però també de tantes injustícies. Quin és el meu lloc en tot això? Què se'm demana? Aquesta és la pregunta que sovint sento al meu cor davant la complexitat de la vida i davant les possibilitats que tinc al davant.

En l'Evangelí segons sant Joan, les primeres paraules de Jesús són: «Què busqueu?» He compartit aquesta pregunta amb un grup de sis joves voluntaris a Taizé, originaris de sis països repartits en quatre continents. El que segueix s'inspira en el que m'han confiat.

A ells, així com a tots els voluntaris que contribueixen a l'organització de les trobades a Taizé passant un temps amb la nostra comunitat per pregar i aprofundir la crida del Crist en la seva vida, els vull donar les gràcies.

frère Matthew

Cercar el silenci

Després d'una setmana a Taizé, quan es pregunta als joves què ha estat més important per a ells, molts esmenten l'experiència del silenci. Això pot resultar sorprenent en un món hiperconnectat i en moviment constant.

Quan ens donem temps per desconnectar dels fluxos ininterromputs d'informació, de vegades ens trobem realment amb nosaltres mateixos en el silenci, i també entreveiem una realitat més gran.

En la bellesa de la creació de Déu, l'alè del vent, el murmuri d'un rierol i el cant dels ocells poden envoltar-nos i conduir-nos cap a aquest silenci interior on la comunió amb tot el que existeix es fa tangible. Una nit estelada pot omplir-nos d'admiració!¹

Jesús va entrar al món silenciosament:² «La Paraula s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres».³ Aquell que era amb Déu i que era Déu abans del començament de tot va venir a estar amb nosaltres naixent humilment i pobra, en el silenci de la nit:⁴ la llum que brilla en les tenebres.

Aquest silenci no és buit. Esdevé un lloc de trobada. En el silenci, no estem sols. Però ens hi resistim, perquè la nostra ment és plena de tantes coses. Com diu la Regla de Taizé: «Si et distreus, torna a la pregària així que te n'adonis, sense lamentar-te'n.»⁵

Fa segles, algú pregava: «Tu em parles dintre el cor i em dius: "Busqueu la meua mirada!" Buscar-la és el que vull, Senyor.»⁶ En el silenci del nostre cor, tornarem un i altre cop a la recerca de Déu?

Sovint la pregària és sobretot un desig,⁷ un llarg silenci del cor que aspira a la pau en presència de Déu. Quan no sabem com pregar, l'Esperit Sant és allà, pregant en nosaltres amb gemecs més profunds que cap paraula.⁸ Escoltant aquesta part més íntima del nostre cor, podem comprendre que és allà on habita l'Esperit Sant. Em trobo llavors davant meu i davant Déu, que respira en mi.

Déu viu, ensenya'm a buscar-te en el silenci del meu cor, en la bellesa de la creació, en l'escolta de la teva Paraula, en l'acollida de la teva humil presència.

No podríem comprometre'ns a dedicar cada dia un moment al silenci, per posar-nos en la presència de Déu? Potser podríem començar amb només cinc minuts. Començant amb la lectura d'un breu passatge de la Bíblia, o donant gràcies pel que hem rebut durant el dia passat; o simplement donant-nos temps per ser.

Cercar una direcció

El silenci fa possible un veritable discerniment. Quan cerquem cap on hem d'anar, el silenci ens permet escoltar el que hi ha més profund en nosaltres. També necessitem llibertat interior per poder fer una elecció responsable. Aquesta llibertat suposa acceptar els nostres límits, però sense por: la por mai no és bona consellera, i Déu mai no força els nostres cors.

¹ Vegeu Salm 8,3-14 i 19,1-4.

² Vegeu l'homilia del Papa Francesc durant la vetlla de pregària ecumènica "Together" el 30 de setembre de 2023 a Roma. www.vatican.va/content/francesco/fr/homilies/2023/documents/20230930-vegliaecumenica.html

³ Joan 1,14.

⁴ «Mentre un silenci tranquil embolcallava l'univers i la nit era al bell mig de la seva cursa, la teva paraula totpoderosa, deixant els trons reials, es va llançar des del cel...» Saviesa 18,14-15.

⁵ La Regla de Taizé, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2023, p. 25.

⁶ Salm 27,8.

⁷ Sant Agustí escriu: «Perquè el teu desig és la teva pregària; i si el desig és continu, la pregària és contínua. No és perquè sí que que l'Apòstol ha dit: "Pregueu sense parar" (1 Tessalonicencs 5,17). (...) Si no vols deixar de pregar, no deixis de desitjar. El teu desig és continu? Aleshores el teu crit és continu.» Comentari sobre el Salm 37,13-14, Une année avec Saint Augustin, Bayard, 2013, p. 63.

⁸ Vegeu Romans 8,26-27.

⁹ Joan 1,38-39.

¹⁰ Aquesta pregària de santa Brígida de Suècia, que va viure al segle XIV, és com una llum en el nostre camí amb el Crist. Podem resar-la en els moments en què hem de prendre una decisió.

¹¹ Vegeu Joan 2,1-12.

¹² «A Canà, l'evangelista Joan no ens explica el que és humanament possible, ens fa pujar a un altre nivell i ens porta a la força misteriosa de les relacions, al lloc on el saber s'atura, on es tracta d'una altra dimensió, la de la confiança. És el nivell no pas dels objectes i de les proves, sinó dels subjectes i dels signes. De fet, les paraules que sovint són traduïdes per "miracles" en els altres tres evangelistes no són mai emprades per Joan: arreu ha triat la paraula "signe" – semeion – el sentit més que no pas el poder. Aquí, Jesús fa un signe. Qui diu signe diu gest significatiu d'algú per a un altre.» Marie Balmory, *Ce lieu en nous que nous ne connaissons pas*, Albin Michel, 2024, p. 21.

Tots cerquem un sentiment de pertinença i una certa seguretat. I, en la nostra recerca d'una manera autèntica de viure, és gràcies a altres persones que descobrim qui som veritablement. A través dels altres, podem sorprendre'ns descobrint alguna cosa que no hauríem trobat sols.

En l'Evangeli segons sant Joan, dos joves es troben a la vall del Jordà amb el seu mestre, Joan Baptista, en qui confien. No volent retenir-los per a ell mateix, els orienta cap a un altre: Jesús. I ells el segueixen.

Quan Jesús els veu, els pregunta: «Què busqueu?» Quan responen: «Mestre, on habites?», ell els diu: «Veniu i ho veureu.»⁹

Aquestes dues preguntes resumeixen tot el procés de recerca i de descoberta per orientar la vida cap al Crist. Partint dels nostres desigs, dels nostres impulsos cap a una vida més plena —«Què busqueu?»— ens podem posar en presència de Jesús —«Mestre, on habites?»

El Jesús que ens convida a «venir i veure» és dolç i humil de cor; ens estima amb un amor incondicional, segur i infal·lible. Gosaré respondre a la seva invitació, malgrat les meves vacil·lacions i fins i tot els meus dubtes?

*Crist Jesús, mostra'm el camí i prepara'm per seguir-lo.*¹⁰

Qui són aquelles persones que m'han orientat cap al Crist? Fem un moment d'acció de gràcies per elles.
--

Cercar l'alegria

Un dels voluntaris a Taizé em diu: «Al meu país, els joves intenten sobreviure en un món que ofereix de tot; però, en el fons d'ells mateixos, la por, l'ansietat i la depressió ho dominen tot.»

Estem envoltats de promeses de felicitat. Però moltes fracassen a l'hora de conduir-nos a una alegria duradora i només ens ofereixen un breu moment de plaer.

La joia brolla del més profund de nosaltres quan descobrim que som estimats tal com som. Quan entenem que l'alegria és un do, i no pas una cosa que podem reclamar, descobrim que estem disposats a acollir-la. Llavors, deixem de voler produir-la per força, i ens sentim conduïts amb lleugeresa.

Jesús va ser convidat amb els seus amics a un banquet de noces,¹¹ i al cap de poc, el vi es va acabar. En aquell moment, falta alguna cosa: Jesús es troba entre els pobres. En trobar-los en la seva pobresa, els dona el que supera les seves expectatives. El que vol per a ells és l'alegria, i fa tot el possible per fer-la realitat.¹²

Recordo que, quan era a Calcuta, fa molts anys, a la casa mare de les Missioneres de la Caritat, en una paret hi havia penjada una cita de la Mare Teresa que em va recordar que Déu ens accepta amb les nostres febleses i no ens demana ser perfectes. No cal que siguem sempre forts.

La nostra pobresa interior ens pot fer dubtar si estem a l'altura. Això sovint ens porta a amagar qui som de veritat, en el més profund de nosaltres. Però si acceptem presentar-nos davant del Crist amb les mans buides, ell les omplirà i transformarà a poc a poc aquesta pobresa.

Fins i tot en els moments de tristesa en què l'alegria sembla llunyana, és possible recordar la paraula de Jesús parlant d'una alegria que ningú no ens podrà prendre.¹³

Déu de misericòrdia, voldriem acollir la teva joia, sigui quina sigui la circumstància que travessem. Quan comprenem que ens estimes i que obres per a nosaltres el camí d'una vida que no acabarà mai, la joia brolla del més profund del nostre ésser.

Reflexionem sobre què podem fer per portar la joia als altres. Trobar-nos amb algú en persona en lloc de només virtualment. De vegades, en un servei humil ofert als altres lliurement, rebo molt més del que esperava —sobretot quan veig l'alegria al rostre d'aquells a qui serveixo.

Cercar un sentit

En cadascun de nosaltres hi ha una set de sentit. On podem saciar aquesta set? Al cor de les nostres vides tan ocupades, una veu discreta murmura dins nostre que som estimats.

Un líder religiós anomenat Nicodem, buscant un sentit de debò a la seva vida, havia sentit parlar de Jesús.¹⁴ Va anar a trobar-lo de nit, cercant una manera d'expressar el que portava al fons del seu cor.

Les nostres preguntes més profundes sobre la fe, la vida i la mort, el sentit i el propòsit de la nostra existència, sovint queden sense expressar. Però mentre no es diuen, alguna cosa dins nostre roman insatisfeta, com li passava a Nicodem.

En la nostra recerca, sabrem seguir les nostres preguntes fins que ens portin a la font de la vida? Potser no trobarem totes les respostes, però en atrevir-nos a seguir el Crist, arribem a confiar a Déu les nostres preguntes amb una confiança lúcida.¹⁵ Llavors, descobrim la tendresa i la bondat de Déu que ens abraça.

El sentit de la vida de Jesús no era jutjar la humanitat, sinó fer possible que tots els éssers humans entenguin que són estimats per Déu. Ve a mostrar-nos el camí d'un amor sempre més gran. Aquest és el seu secret.

Nicodem es va acostar a la llum pas a pas. Un any o dos després d'haver trobat Jesús de nit, el va defensar públicament davant les autoritats de Jerusalem.¹⁶ Uns mesos més tard, quan Jesús va ser clavat a la creu, va mostrar un gran coratge. Va gosar formar part del grup dels amics de Jesús.¹⁷ El seu coratge el va portar a la comunitat.

*Condueix-me, llum suau, enmig de la foscor que m'envolta, condueix-me!... No demano veure paisatges llunyans: un sol pas pas és suficient per a mi.*¹⁸

¹³ Vegeu Joan 16,22.

¹⁴ Vegeu Joan 3,1-21.

¹⁵ El filòsof xilè José Andrés Murillo descriu la «confiança lúcida» com «una confiança activa i compromesa envers les condicions que la fan possible». *Confianza lúcida*, Uqbar Editores, 2012, p. 45.

¹⁶ Vegeu Joan 7,50-52.

¹⁷ Vegeu Joan 19,38-42.

¹⁸ Aquestes paraules provenen d'un poema escrit per sant John Henry Newman, doctor de l'Església catòlica, però també estimat pels anglicans, *l'Església en la qual va rebre la fe*.

¹⁹ «Quan veiem que valors com la gratitud o l'amor pel medi ambient són trepitjats o ignorats, ens enfadem. D'alguna manera, emocions com la ira o la frustració són útils (...). De vegades poden generar l'energia necessària per passar a l'acció, per tal de modificar un comportament inacceptable —o per guarir una de les ferides de la Terra— encara que hàgim d'explicar als altres la raó de la nostra indignació. És en aquest

esperit que Jesús va expulsar els mercaders del Temple.» Wangari Maathai, Replenishing the Earth, Doubleday Religion, Nova York, 2010.

²⁰ «Tot combat contra una injustícia pot al seu torn ocultar o fins i tot generar una altra injustícia. La injustícia és complexa i actua en àmbits heterogenis. Certament hi ha un marge de progressió cap a la justícia, i cal mantenir-lo sempre en el punt de mira, però continua sent limitat.» Olivier Abel, De l'humiliation – le nouveau poison de notre société, Les Liens qui libèrent, 2022.

²¹ Un amic rabí ens va escriure el febrer de 2024: «Estimo el poble jueu, visqui on visqui d'aquesta terra. Però també defenso la justícia, els drets humans i la pau. Així, tot i estar al costat d'Israel, també estic al costat dels habitants de Gaza i de Palestina, com de tots els innocents atrapats en les guerres arreu del món. No és fàcil mantenir juntes aquestes veritats múltiples, de vegades contradictòries. Però és quelcom que sento que he de fer. L'estudi i la pregària m'han ensenyat a no negar, rebutjar o girar la mirada davant la fractura del món, sinó a acollir-la, a romandre-hi i a intentar ser present allà i sempre que es manifesti. Que sigui voluntat de Déu que nosaltres, éssers humans, aprenguem a reconèixer i a portar el sofriment dels altres, i a estar al costat d'aquells que ho necessiten. Amén.»

²² «La violència dels pacífics és creativa!» Extret de La violence des pacifiques, dins Dynamique du provisoire – À l'écoute des nouvelles générations, Les écrits de frère Roger, vol. 4, Les Presses de Taizé, 2014, p. 277. Aquesta era la manera com el germà Roger expressava la seva convicció que la violència en nosaltres pot canalitzar-se de manera positiva.

²³ Vegeu Joan 2,13-22.

²⁴ Vegeu Lluç 7,37; 11,37.

²⁵ Vegeu Mateu 15,24.

²⁶ Vegeu Mateu 8,5-13.

²⁷ Vegeu Mateu 15,21-28.

Mirem d'organitzar una trobada on tothom pugui compartir com troba sentit a la seva vida. Per a alguns, serà a través de la seva fe; per a altres, mitjançant una forma d'acció; d'altres encara formularan més preguntes que respostes. Un intercanvi així, amb una escolta atenta, pot resultar una manera d'encoratjar-nos mútuament. Si sembla adequat, la trobada podria començar amb un cant invocant l'Esperit Sant i concloure amb un cant d'acció de gràcies.

Cercar un món just

La injustícia —ja siguin desastres ecològics,¹⁹ desigualtats, violència, opressió o guerra— desperta en nosaltres tota mena d'emocions: indignació, ira, tristesa, de vegades desesperança. Però si decidim, amb raó, entrar en la lluita contra la injustícia, no hi ha el perill de tancar-nos en les nostres pròpies opinions fins al punt de no veure-hi més enllà?²⁰ El risc pot ser fins i tot convertir-nos en presoners del nostre propi algorisme i caure en la polarització que amenaça les nostres societats.

Sortim dels nostres marcs i deixem que punts de vista diferents del nostre ens interpel·lin, fins i tot quan és impossible arribar a un acord.

De vegades, ens cal sostenir realitats complexes tots junts, allà on no sembla possible cap solució.²¹ Escoltar relats vinguts de diferents costats pot ser colpidor, però no escoltar-los seria injust.

Després de la pregària del vespre a l'església de Taizé, una noia em deia: «He de reconèixer la violència que hi ha en mi, però també mantenir-la al costat de la meva necessitat de contemplació.» Ho vaig trobar molt alliberador. En lloc de reprimir aquest sentiment o fer com si no existís, ella el va posar en relació amb la seva set de Déu.

Hi ha un perill que les forces destructores presents en cadascun de nosaltres prenguin el control. És tan fàcil demonitzar les persones —fins i tot nacions senceres. Llavors, correm el risc d'entrar en un engranatge de violència i perpetuar-lo. La contemplació —la pregària— ens obre a una altra dimensió: ens porta a reconciliar-nos amb el que portem dins i ens ajuda a trobar camins per construir ponts.

L'Esperit Sant és aquí per guiar-nos pel camí on podem prendre decisions valentes. El germà Roger, que va iniciar la nostra vida comunitària a Taizé, parlava d'una violència creativa dels artesans de pau,²² que els permet no cedir a la temptació d'allunyar-se de la via de l'Evangeli.

Jesús encarna el món de la justícia i de les relacions justes que els Evangelis anomenen el Regne de Déu. Però també es va indignar i va capgirar les taules dels venedors i canvistes al Temple per fer lloc a Déu.²³ Jesús va parlar amb força contra la hipocresia religiosa, però també va saber acollir un líder religiós com Nicodem. Coneixia els fariseus i acceptava la seva hospitalitat,²⁴ tot compartint els seus àpats amb persones excloses de la societat. Estimava amb un amor indestructible les ovelles perdudes del seu poble, Israel,²⁵ però també va admirar la fe d'un oficial romà i va guarir el seu fill;²⁶ i es va deixar interpel·lar per la fe d'una dona pagana que es va trobar en un viatge a l'estranger.²⁷

Arriscant-se a entrar en relació amb persones diferents d'ell,²⁸ Jesús va fer néixer la confiança i va manifestar la força reconciliadora de Déu.

Sabent que la llum brilla en les tenebres i que, amb simples gestos de bondat humana, l'amor de Déu pot prevaldre, aleshores quedem alliberats per actuar.

Crist Jesús, en la teva vida a la terra, no vas dubtar a denunciar la injustícia, però vas procurar construir ponts amb aquells que trobaves pel camí. Augmenta en nosaltres el desig de bastir ponts sobre les separacions que divideixen les persones i els pobles, per tal que la justícia floreixi a la terra.

Quines accions concretes podem emprendre per construir ponts allà on hi ha divisió? És difícil actuar sol. Reflexionem amb altres; compartim idees; anem plegats a trobar aquells que viuen als marges de la societat. Què vol dir escoltar persones amb opinions diferents de les nostres i comprendre les seves pors tot mantenint-nos fidels als nostres valors evangèlics?

Cercar la comunitat

Una voluntària a Taizé em diu: «Vull viure d'acord amb els meus valors i amb els de l'Evangeli. Quan prenc una decisió, em pregunto: és acceptable per als altres, per al planeta i també per a mi mateixa? Volem construir un món millor.»

Viure en comunitat amb els altres, amb la creació, amb Déu —després de l'aïllament de la pandèmia, estem disposats a reconstruir un món de comunió,²⁹ un món fratern?³⁰ Tot està lligat: ens pertanyem els uns als altres en la nostra casa comuna, la creació que ens ha estat donada.

Al peu de la Creu, la comunitat de Jesús s'havia desintegrat. Judes l'havia traït. Pere l'havia negat. La majoria dels seus amics havien fugit. Tot el treball de Jesús per construir una vida de comunió amorosa, oberta a tothom, semblava reduït a no-res. Però, en la nit més fosca, la comunitat reneix al peu de la Creu.³¹

Segons l'Evangeli de Joan, quatre dones i un home romanen amb Jesús fins al final. Sense paraules, simplement presents, esdevenen testimonis de la comunió que Jesús continua creant, fins i tot quan tot sembla perdut.

L'hostilitat i el rebuig trenquen la comunió humana. A la Creu, Jesús assumeix aquesta hostilitat i aquest rebuig, i reconstrueix la comunió fins i tot en el moment del sofriment més gran.³²

A la Creu, Jesús confia el seu deixeble estimat a la seva mare com un altre fill, i aquest, que representa tots els deixebles futurs que Jesús estima, la pren a casa seva. Neix una nova família: la comunitat dels qui creuen en Jesús, l'Església —nascuda no d'un triomf humà, sinó d'un amor més gran que el silenci mut del sofriment. Qui podria ser exclòs d'una comunió així?³³

A l'Església, estem cridats a estar al costat dels qui pateixen, de les víctimes de la injustícia.³⁴ Som tots éssers humans, cridats a acollir-nos els uns als altres amb rectitud i equitat, respectant la llibertat i la integritat de tothom.

²⁸ Vegeu, per exemple, la trobada de Jesús amb la dona samaritana (Joan 4,1-26).

²⁹ «Suposeu un cercle traçat a terra. (...) Imagineu que aquest cercle és el món i el centre és Déu; i els radis, les diferents vies o maneres de viure de les persones. Quan els sants, desitjant apropar-se a Déu, caminen cap al centre del cercle, en la mesura que penetren a l'interior, s'acosten els uns als altres al mateix temps que a Déu. Com més s'acosten a Déu, més s'apropen els uns als altres; i com més s'apropen els uns als altres, més s'acosten a Déu.» Doroteu de Gaza, segle VI, Soyons l'âme du monde, Les Presses de Taizé, 2025, p. 166.

³⁰ Com posar en relleu la capacitat de tenir cura present en cada cultura? L'esperit de la cerimònia del te japonesa, el Chanoyu, es resumeix en quatre mots: Wa, o harmonia, la cerimònia es desenvolupa en una atmosfera harmoniosa; Kei, o respecte, que ha de regnar entre l'amfitrió i els convidats; Sei, o puresa, tant en l'aparença com en el cor; Jaku, o serenitat, un esperit tranquil, plenament present en cada instant de la cerimònia.

³¹ Vegeu Joan 19,25-27.

³² Sobre l'assassinat d'un sacerdot catòlic durant la dictadura a Xile: «La imatge del sacerdot mort sobre la seva Bíblia oberta al llibre dels Salms va commoure de la mateixa manera els catòlics, els evangèlics i els no creients, que es van unir massivament a l'impressionant seguici fúnebre en direcció a la catedral. (...) Caminar a la llum d'aquelles espelmes semblava més segur que mai. Vaig sentir dir diferents persones, catòliques i evangèliques, que havien estat elles qui havien començat aquest gest. En realitat, poc importava qui l'havia iniciat; el fet és que aquella marxa expressava una unanimitat d'esperit que rarament s'observa en la vida (...). El veritable ecumenisme no pot florir, doncs, sinó en temps difícils, quan la vida és amenaçada cada dia?» Juan Sepúlveda, pastor pentecostal xilè, «La defensa de los derechos humanos como experiencia

ecuménica», dins Sandra Arenas i Rodrigo Polanco (dir.), *Ecumenismo: Un panorama latinoamericano*, Edicions Universidad Alberto Hurtado / Centro Teológico Manuel Larraín, 2021, p. 270-271.

³³ «L'amor de Déu per la humanitat és tan abundant, tan vast, tan profund i tan universal, que cap mesura ni cap escala no en poden descriure ni tan sols una fracció.» Atribuït al patriarca maronita Estephan Douaihy (1630-1704).

³⁴ «El cor de l'Església, per la seva mateixa naturalesa, és solidari amb aquells que són pobres, exclosos i marginats, amb aquells que són considerats un "rebuig" de la societat. Els pobres són al centre de l'Església, perquè és des de la "fe en Crist fet pobre, i sempre proper als pobres i exclosos, [que] brota la preocupació pel desenvolupament integral dels més abandonats de la societat". Al cor de cada fidel hi ha "l'exigència d'escoltar aquest clamor [que] brota de la mateixa obra alliberadora de la gràcia en cada un de nosaltres, per la qual cosa no es tracta d'una missió reservada només a alguns"». Papa Lleó XIV, exhortació apostòlica *Dilexte*, 111.

³⁵ *Vegeu Joan 19,31.*

³⁶ *Vegeu Gènesi 1,31-2,2.*

³⁷ *Joan 7,38.*

³⁸ *Vegeu Joan 19,34.*

³⁹ *Vegeu Joan 19,38-42.*

⁴⁰ Sant Ambrós de Milà, Comentari sobre l'Evangeli de Lluc, V, 58. Soyons l'âme du monde, *Les Presses de Taizé*, 2025, p. 108.

⁴¹ *Joan 20,15. L'Evangeli de Joan es desenvolupa entre la primera pregunta que Jesús fa als qui desitgen seguir-lo —«Què busqueu?»— i la seva darrera pregunta, adreçada a Maria Magdalena després de la Resurrecció: «Qui busques?» Hi podem veure el compliment del que Jesús diu a Joan 12,32: «I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» La nostra recerca no té el seu sentit*

Jesús compleix la seva obra en el moment de la seva mort, la vigília del dissabte, el setè dia de la setmana,³⁵ tal com Déu havia acabat l'obra de la creació el setè dia, veient que tot «era molt bo».³⁶ El do que Jesús fa de la seva vida a la Creu marca el començament d'una creació nova. Mor d'una mort violenta —però «rius d'aigua viva»³⁷ brollen del seu cos;³⁸ aquesta aigua és l'Esperit Sant que renova la faç de la terra.

El cos de Jesús és dipositat en un sepulcre nou, en un jardí —el jardí que la nostra terra està cridada a esdevenir.³⁹ I en el silenci del setè dia que segueix, la creació ferida, de la qual formem part i que se'ns ha confiat, comença la seva transfiguració secreta.

Crist Jesús, has donat la teva vida per cadascun de nosaltres i ens mostres fins on arriba el teu compromís amb la humanitat. Que puguem romandre al peu de la teva Creu amb la teva mare Maria i el teu deixeble estimat, i acollir allò que ens vols dir.

Amb qui estem cridats a mantenir-nos plegats? Com experimentem la comunitat? Alguns estudiants poden compartir casa, pregar, pregar i menjar junts, especialment amb estudiants vinguts d'altres països. Altres es reuneixen cada setmana a casa d'algú. Acol·lim amb senzillesa aquells que se senten apartats, i superem així el sentiment d'injustícia.

Cercar la pau

Aspirem a la pau —pau interior i pau en aquest món que Déu estima tant. «Comenceu per vosaltres l'obra de pau, de manera que, un cop pacificats vosaltres mateixos, porteu la pau als altres»,⁴⁰ deia un creient del segle IV.

Quan Jesús troba Maria Magdalena al jardí el matí de Pasqua, li pregunta: «Per què plores? Qui busques?»⁴¹ Les seves llàgrimes es transformen en alegria quan comprèn que aquell que tant desitjava no ha estat vençut per la mort. I Jesús l'envia després a anunciar als altres amics el que ha vist i sentit.

Poc després, quan els retroba i encara estan plens de por, les seves primeres paraules són: «Pau a vosaltres!»⁴² En unir-se a ells enmig de les seves pors, els obre a la pau de la seva presència. Alenat sobre ells l'Esperit Sant, els confia la responsabilitat de continuar la seva obra de reconciliació.

La pau que Jesús els havia promès abans de morir, una «pau que el món no pot donar»,⁴³ és molt més que una simple absència de conflicte. El mot bíblic *shalom* inclou un sentit de restauració i de plenitud. És la pau de Déu que se'ns confia perquè la cultivem i la fem créixer.

Quan ajudem els altres a descobrir la llibertat i la pau que els són ofertes, quan fem el que podem per enderrocar les barreres d'hostilitat o els murs que els empresonen, aleshores participem en la vida mateixa de Déu. I quan contemplem la creació amb admiració i gratitud, tenint-ne cura, no transitem pel mateix camí?

Tots necessitem deixar-nos immernir en la pau que el Crist ressuscitat promet a cadascun de nosaltres. Així és com podem caminar junts i acompanyar-nos,

semblant l'esperança pas a pas.⁴⁴ Fins i tot a través dels gestos més simples, cercarem de convertir-nos en signes de reconciliació, en pelegrins de pau, cadascú a la seva manera, allà on Déu ens ha posat?

Escoltem les veus d'aquells que pateixen conflictes mortífers o la violència que trobem en les nostres societats; per exemple mantenint el contacte amb persones que viuen en zones de guerra. Donem suport a aquells que lluiten per la justícia sota règims opressors o que intenten evitar la guerra. Alguns d'aquests testimonis estarien disposats a compartir la seva experiència? Preparem una vetlla de pregària per la pau i acollim alguns d'aquests testimonis. Escoltem el que l'Esperit Sant ens diu avui.

Beneix-nos, Déu d'amor. Per l'Esperit Sant, guia sempre els nostres passos mentre caminem amb el Crist ressuscitat. Que puguem esdevenir pelegrins d'esperança, pelegrins de pau.

últim en el Crist ressuscitat que ve a trobar-nos?

⁴² Joan 20,21.

⁴³ Joan 14,27.

⁴⁴ Vegeu Joan 12,24. Jesús diu: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dona molt de fruit.» Aquest simple gra —encara que és molt petit— conté en ell tot el que es necessita per produir una cosa molt més gran. Encara que pensem sovint que el que fem no té gaire importància, no hem de subestimar l'efecte positiu que pot tenir per als altres i per al planeta.

Per a tota informació sobre les trobades a Taizé, i en altres llocs, durant l'any que ve —incloses les qüestions de protecció de les persones— consulteu el nostre web: taize.fr